

Praktische Opdracht
HOOFDSTUK 5
'Verzorgingsstaat'
MAATSCHAPPIJLEER 2015
MARAN LUBSEN
Marissa Maneschijn

Inhoudsopgave

Inleiding	2
§1 'Wat is een verzorgingsstaat?'	3
§2 'Ontstaan verzorgingsstaat'	5
§3 'Verzorgingsstaat, de praktijk'	7
§4 'Werk in de verzorgingsstaat'	9
§5 'De arbeidsmarkt'	11
§6 'Verzorgingsstaat onder druk'	13
Conclusie	15

Inleiding

Nederland is een verzorgingsstaat, wat inhoudt dat de overheid de maatschappij een bestaansminimum garandeert. Dit klinkt heel mooi en in zekere zin zou dan nooit iemand iets tekort komen, toch? Helaas is de verzorgingsstaat iets minder rooskleurig dan wat het in eerste instantie lijkt, ook al zijn er ook positieve kanten. De overheid belooft goed onderwijs, goede gezondheidszorg en sociale zekerheid, dit wordt mogelijk gemaakt door de belastingen en premies die door werkend Nederland wordt betaald. Dit zorgt er voor dat arbeidsongeschikten, werklozen en mensen in de ziektewet van die drie beloftes gebruik kunnen maken, gepaard met een uitkering en subsidies.

In deze praktische opdracht ga ik het hoofdstuk 'Verzorgingsstaat' proberen te koppelen aan verschillende krantenartikelen en onderbouw daarbij mijn keuze.

~Marissa Maneschijn

§1 'Wat is een verzorgingsstaat?'

De beste ideeën voor beter onderwijs

Vrij Nederland 4 november 2014 Door Mischa Cohen

Wat kenmerkt goed onderwijs? Zeven onderwijsvernieuwers over hun metier. Wie is de beste onderwijsvernieuwer? Sluit het onderwijs nog aan bij wat leerlingen moeten weten? En wie bepaalt dat: de overheid, de ouders, de leraren? Onderwijsdenkers en -doeners zijn het over veel oneens, maar hoe ze ook denken over de lesmethodes, de ideale klassengrootte of de rol van iPads in de klas, één ding staat vast: het onderwijs kan alleen verbeteren als leraren beter zijn opgeleid en meer te vertellen krijgen. Zij worden door de overheid aangesproken als professionals maar krijgen niet de bijbehorende zelfstandigheid en verantwoordelijkheid. Laat de managers het veld ruimen, wijzelf moeten meer zeggenschap krijgen, betogen de leraren. Dan wint het beroep aan inhoud en stijgen status en salaris vanzelf. In de huidige afrekencultuur lijken leraren volgens een van hen meer op 'gedresseerde apen die dansjes doen voor nootjes of uit angst voor de stok'. Dat moet en kan anders, maar alleen als het weten niet ondergeschikt wordt gemaakt aan het meten. Een zesjesmentaliteit inruilen voor een cultuur van excelleren, daar kan niemand tegen zijn. Maar bereik je dat door minimaal duizend uur lesgeven en door scholen vooral af te rekenen op resultaten?

Toelichting op het artikel

In het tekstboek staat dat een van de drie pijlers waar de verzorgingsstaat op steunt goed onderwijs is. Dit is omdat een goede opleiding talent beter kan laten ontwikkelen en dit is dan weer nodig om te concurreren het economieën van de Verenigde Staten en Azië. Ook kunnen hooggeschoolden meer belastingen en premies betalen, wat later dan weer goed is voor de verzorgingsstaat.

Maar wat is nu eigenlijk goed onderwijs? Dit is ook de vraag in het bovenstaande artikel, want wie bepaalt nu uiteindelijk wat 'juist' is? Ik denk dat dit een kwestie is wat nooit op zal houden, want uiteindelijk beslist de overheid wat juist is. Docenten hebben bijna geen inspraak en schoolhoofden bezwijken bijna onder de druk van de hoge bazen. Goede resultaten, daar moeten we mee komen, dreigt een leerling het examen niet te halen? Van school trappen en dan wordt er een mooi woordje gedaan bij de 'leerplicht' dat de leerling beter met zijn of haar handen kan werken dan met het hoofd in de boeken. Want waar het

uiteindelijk om draait is het slagingspercentage en of dit nu links- of rechtsom moet, het percentage moet behaald worden.

In het tekstboek staat dat hoogopgeleiden meer belasting kunnen betalen, maar zoals in het scenario hierboven beschreven staat krijgen leerlingen niet eens de kans om zich tot hoogopgeleiden te ontwikkelen. Er moet maar een mankement aan een kind zitten en het is dan gelijk een probleem. ‘Hopeloos geval’, en daarmee wordt het kind naar een niveau 1 of 2 opleiding gestuurd. En dit allemaal terwijl, als er misschien iets meer aandacht aan het kind werd gegeven, er een hele mooie cijferlijst uit had kunnen rollen. En hierdoor creëert de overheid een heel monsterlijk onderwijssysteem. Als een school namelijk het slagingsminimum niet haalt, krijgt de school een waarschuwing en als dit aan blijft houden moet de school sluiten. ‘Een kat in het nauw maakt rare sprongen’ is hier wel gepast, want als het slagingspercentage wéér dreigt niet gehaald te worden, dan is de oplossing toch simpel? Alle rotte appels er uit, en dan maar mooi weer spelen.

Ik vind het zelf heel triest dat dit kan gebeuren hier in Nederland. Ik heb het zelf namelijk meegemaakt op mijn oude school, en dit is natuurlijk iets wat absoluut niet door de beugel kan. De belofte van ‘goed onderwijs’ mag nog wel eens goed bekeken worden.

Schepper van de mantelzorg

De Volkskrant 20 maart 2006 Door Ellen de Visser

Het woord mantelzorg is niet te vertalen. Family care, informal care, social support, het zijn termen die onvoldoende de zorg benoemen die familie, buren of vrienden belangeloos voor elkaar verrichten... De zorg als mantel, metafoor voor warmte, aandacht en betrokkenheid van naasten; Hattinga Verschure bedacht het woord toen hij begin jaren zeventig de eerste publicatie over het onderwerp voorbereidde. Tot die tijd was er nauwelijks aandacht van overheid of wetenschappers voor dit soort zorg. Terwijl het aandeel van de mantelzorg naar de stellige overtuiging van de hoogleraar veel belangrijker was dan die van de professionele zorg. Hattinga Verschure, klinisch chemicus, internist, directeur van het Amsterdamse OLVG en Lucas Ziekenhuis en het Utrechtse AZU, en hoogleraar ziekenhuiswetenschappen in Utrecht, gold als innovator in de zorg. Volgens Guus Schrijvers, hoogleraar algemene gezondheidszorg in Utrecht, zijn tal van leidinggevend in de zorg schatplichtig aan Hattinga Verschure. Hij bedacht al dertig jaar geleden hoe de lig duur van patiënten in ziekenhuizen kon worden verkort. Als laboratoria sneller met uitslagen kwamen bijvoorbeeld, konden patiënten eerder naar huis. En als ze eerder naar een verpleeghuis konden, kwamen er bedden vrij. Het zijn ideeën die overal in de zorg zijn opgepikt. Schrijvers typeert Hattinga Verschure als innemend, gedreven en creatief. Toen Schrijvers hem eind jaren zestig leerde kennen, zat hij in dertig, veertig besturen: 'Overal tilde hij nieuwe initiatieven van de grond.' Schrijvers liep toen als student nog met lange haren, Hattinga Verschure droeg steevast een vlinderdasje maar dat verschil boeide de hoogleraar niet: 'Het ging om het delen van vernieuwende ideeën.' In 2002 kreeg Hattinga Verschure de Kolff-prijs, vanwege zijn baanbrekende bijdrage aan de verbetering van de gezondheid en het welzijn van mensen. Zo'n 35 jaar na de introductie van het begrip mantelzorg, bewijst onderzoek dat zijn indruk van toen klopte: ruim vier miljoen Nederlanders zorgen voor zieke familieleden, vrienden of buren en die hulp blijkt vele malen omvangrijker dan die van beroepskrachten.

Toelichting op het artikel

In paragraaf 2 van het hoofdstuk 'De verzorgingsstaat' gaat bron 6 over de mantelzorg. *"Mantelzorg is zorg die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt gegeven aan een hulpbehoevende door één of meerdere leden van diens directe omgeving, waarbij de zorgverlening direct voortvloeit uit de sociale relatie."* Dit is iets heel moois, ik vind het goed dat wij onze medemens door middel van mantelzorg kunnen ondersteunen en helpen. Het creëert een sterke band tussen mensen en in deze maatschappij is het in mijn ogen helemaal

¹ www.mezzo.nl 'Wat is mantelzorg?'

niet verkeerd om gewoon een keer face-to-face contact te hebben. Máár er is een keerzijde, mantelzorg bestaat natuurlijk niet voor niks. Mantelzorg is ontstaan door de tekortkomingen van de hulpverleners, doordat er niet genoeg zorg wordt verleend aan de hulpbehoevenden moet de naaste familie en/of vriendenkring deze toepassen. Daar heb ik wel wat moeite mee want om terug te komen op het onderwerp 'verzorgingsstaat' wordt ons beloofd dat er goede zorg verleend zal worden aan diegene die het nodig heeft. Vaak schiet deze zorg zo tekort dat de naasten van een hulpbehoevende deze taak deels of helemaal op zich nemen. Want zeg nou zelf, jij zou ook geen genoeg nemen met jouw moeder die 3 keer per dag een bezoekje krijgt van de thuiszorg en voor de rest maar in haar stoel zit weg te rotten (En dat nemen we dan maar even letterlijk want meestal krijgen ze gewoon een luier om die aan het einde van de dag weer verschoond wordt). Voor een staat waar miljarden euro's aan belasting- en verzekeringskosten naartoe gaan is de zorg voor diegene die het hard nodig hebben vrij karig. Mantelzorg is dus wel een mooie gedachte, maar de oorsprong van mantelzorg is iets minder mooi. Want verlenen we mantelzorg puur en alleen om diegene te helpen, of omdat we denken dat de hulpverlening tekort schiet?

'Ze zal daar de hele dag zitten in een luier: welkom in onze verzorgingsstaat'

De Volkskrant 6 maart 2014 Door Marleen Verbree

Verpleegkundige Marleen Verbree schrijft in de brief van de dag over een patiënte die naar huis mag. Maar een feestdag is het niet.

Vandaag gaat ze naar huis.

Na zes maanden in een verpleeg-huis te hebben verbleven, zou je denken dat het een verheugende gebeurtenis is. Niets is minder waar. Vandaag geen gebak, vandaag gaat de vlag halfstok.

Ze woont alleen in een klein huisje in een klein dorp. Haar man is overleden, hun enige dochter heeft ms. Zij mist haar linkeronderbeen en een deel van haar gezichtsvermogen. Haar man overleed aan de gevolgen van dementie en ze is blij dat zij helder van geest is. Ze noemt dat zelf altijd een geluk bij een ongeluk. Tot vandaag.

Want vandaag mag ze naar huis. Een huis dat ontoegankelijk is voor de rolstoel. Het toilet en de badkamer zijn te klein om er te manoeuvreren. Ze zal naar binnen worden gereden op een brancard. Ze zal in de rolstoel worden geholpen. Er zal twee keer per dag iemand komen om haar in en uit bed te helpen. Drie keer per dag worden haar eten en medicijnen gebracht. Ze zal daar de rest van de dag zitten. In een luier.

Ze zal daar de rest van haar leven zitten. Omdat ze, met haar heldere geest, in staat is om op een belletje te drukken.

Op een belletje kunnen drukken telt sinds kort namelijk als teken van zelfredzaamheid.

Welkom in onze verzorgingsstaat.

Toelichting op het artikel

Dit krantenartikel kwam ik tegen toen ik op zoek was naar krantenartikelen voor dit hoofdstuk. Het greep me erg aan en toen ik de paragraaf 'Verzorgingsstaat, de praktijk' zag, wist ik dat ik dit stuk moest gebruiken. Nu verwijst het misschien meer naar de titel dan naar de inhoud van de paragraaf, toch wilde ik dit gebruiken omdat er zoveel dingen worden beloofd, maar het er achter de schermen heel anders aan toe gaat. We betalen voor een zorgverzekering en over het algemeen maak je daar niet elke week gebruik van. Mocht er toch iets aan je mankeren mag je verwachten dat, door die hoge verzekeringskosten, je ook goede zorg verleend krijgt. Helaas is dit ik de praktijk nog wel eens een ander verhaal. Het ligt er maar net aan of er plek voor je is, en of het urgent genoeg is. Denk je dat je depressief bent en traumaverwerking nodig hebt? Dat is allemaal heel begrijpelijk en ze proberen je echt te helpen, maar er is wel een wachtlijst van 3 maanden. Is 3 maanden te lang, en dreig je jezelf van kant te maken? Ze bedanken je voor je belletje, maar je moet toch maar even een vriendin bellen want deze crisisopvang is vol. Ik ben misschien een beetje negatief over het onderwerp 'verzorgingsstaat' maar ik zie zoveel mensen om mij heen die echt hulp nodig hebben maar simpelweg op 'hold' worden gezet. Mijn moeder zit bij een organisatie die prostitués uit het wereldje helpen als zij dit willen, en ik hoor regelmatig dat vrouwen hulp nodig hebben op mentaal gebied en die hulp domweg niet krijgen. Zij hebben alleen maar dat kleine beetje hulp nodig om hun leven weer op de rit te krijgen, een zetje in de rug van de juiste personen. Dit resulteert er vaak genoeg in dat zo'n vrouw, die praktisch al uit de prostitutie was, toch een terugval krijgt en weer begint. Ik vind dit heel erg en ik weet dat je niet zo snel mag oordelen maar er zijn zo veel mensen in dit land die hulp nodig hebben en dat niet krijgen, dat maakt me boos.

Steeds meer mensen met betaalde baan geven mantelzorg

NRC Handelsblad 24 maart 2015 Door Jannetje Koelewijn

Meer mensen met een betaalde baan zijn de afgelopen jaren mantelzorg gaan geven aan hun hulpbehoevende ouders of andere verwanten, al is het in de helft van de gevallen niet meer dan twee uur in de week. Het zijn conclusies uit het rapport *Concurrentie tussen mantelzorg en betaald werk* van het Sociaal en Cultureel Planbureau (SCP) dat vandaag is verschenen. In 2004 gaf 13 procent van de werkenden mantelzorg, in 2012 was het 18 procent. In de tien jaren daarvoor bleef het percentage mantelzorgers onder werkenden gelijk. Nog een conclusie: de stijging van het aantal mantelzorgers is het sterkst onder vrouwen van 45 tot 65 jaar en onder mensen met een werkweek van 28 uur of minder.

LANGDURIGE MANTELZORG GAAT TEN KOSTE VAN BETAALD WERK

Mantelzorgers verlenen de hulp vooral in hun vrije tijd, ze gaan er niet korter voor werken. Maar als er langdurig beroep op hen wordt gedaan, langer dan twee jaar, wordt de kans dat ze langdurig ziek worden groter. Mantelzorg gaat dan ten koste van betaald werk.

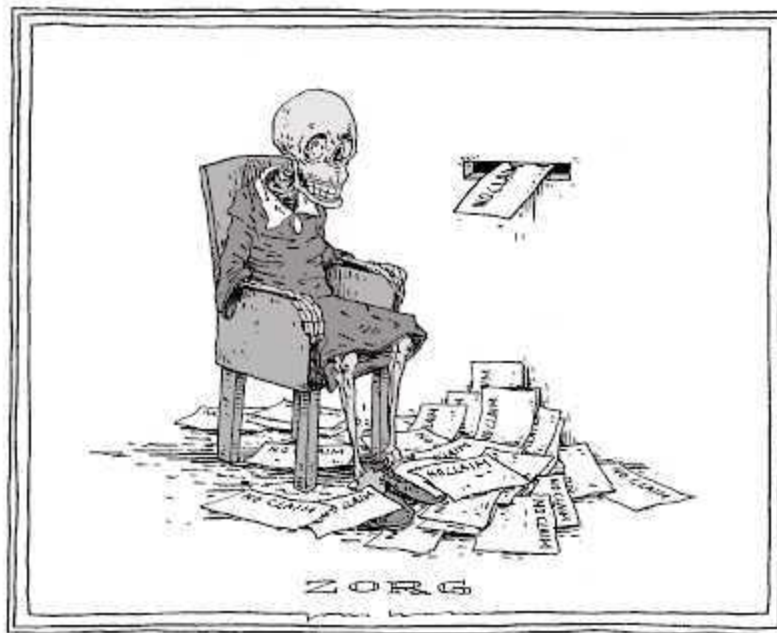
Nu de professionele hulpverlening steeds meer geld kost, wil de overheid graag meer informele inzet van haar burgers. Koning Willem-Alexander in zijn eerste troonrede: “De klassieke verzorgingsstaat verandert langzaam maar zeker in een participatiesamenleving.”

Bij het SCP zijn er plannen voor vervolgonderzoek, onder andere naar de motieven van mantelzorgers, maar ook bijvoorbeeld naar de vraag wat hulpbehoevende mensen vinden van mantelzorg en of ze de informele hulp willen ondergaan. Eind april zal het SCP een rapport publiceren over de verschillen tussen mannen en vrouwen in de hulp aan ouders en schoonouders.

Toelichting op het artikel

In het tekstboek staat dat door te werken je voldoening, erkenning, waardering, inkomen, zekerheid en sociale contacten opbouwt. Dit is een positief iets, want in een land waar we allemaal toewerken naar een goede baan is dit toch wel belangrijk. Toch heb ik hier soms mijn vraagtekens bij. Nog een keer de mantelzorg als voorbeeld; thuiszorg wordt langzaam ingenomen door de mantelzorg. Participeren is de gedachte erachter. Vrijwilligers, daar

moeten we het van hebben. Bij mij in de buurt rijden nu vrijwilligers op buurtbussen en gewone bussen, en je mag nu ook niet meer met je ov-chipkaart reizen in die bussen, maar je moet een 4 euro kaartje kopen. Vrijwilligers zie je nu overal opduiken, en waarom zou je het ook niet doen? Vrijwilligers hoef je niet te betalen, en ze krijgen vaak net zo veel werk klaar als een betaalde werknemer. Lekker laag in de kosten en je verliest er niks op. Maar is dit allemaal wel goed voor de economie? Moeten betaalde banen echt over worden genomen door vrijwilligers? Ik denk het niet, geld moet rollen, bij iedereen en niet alleen bij bedrijven. Als in Nederland werkloosheid echt zo'n groot probleem is, waarom dan vrijwilligers inzetten op plekken waar betaalde werknemers horen te staan? Ik vind dit allemaal maar ingewikkeld, en waarschijnlijk zit er een hele filosofie achter, want wie ben ik om daar over te oordelen?

Kloof tussen man en vrouw op arbeidsmarkt kleiner

De volkskrant 28 oktober 2014 Door Wilco Dekker

De kloof tussen man en vrouw is in Nederland weer iets afgenomen. Meer vrouwen hebben politieke macht gekregen en er studeren nóg meer vrouwen dan mannen. Maar de economische kloof is alleen maar verder gegroeid. Nederland moet daarom alsnog een vrouwenquotum invoeren voor meer vrouwen in de top, om de hardnekkige ongelijkheid op dit terrein recht te trekken. Dat zegt de Rotterdamse hoogleraar Henk Volberda, die het Nederlandse deel verzorgt van de jaarlijkse Global Gender Gap Index die het World Economic Forum (WEF) jaarlijks laat opstellen. Uit de dinsdag verschenen versie blijkt dat in Nederland 77 procent van de kloof tussen man en vrouw is gedicht, een procentpunt meer dan een jaar eerder. Maar omdat de ongelijkheid tussen man en vrouw in andere landen - zoals België, Denemarken, Duitsland en Frankrijk - sneller afnam, zakte Nederland een plaats op de ranglijst van 142 landen waar vrouwen het best af zijn, van 13 naar 14. Een jaar eerder was het nog de elfde plek. Bij het huidige tempo is de kloof in Nederland pas over 81 jaar weggewerkt, stelt het WEF.

Bij het onderzoek wordt gekeken naar de toegang tot de zorg en het onderwijs, politieke macht en economische ongelijkheid. De kloof in Nederland bij de toegang tot de zorg is volgens onderzoeker Volberda vrijwel weg (96 procent gedicht). Bij de onderwijsparticipatie hebben de mannen nu een kloof te dichten: ze liggen 10 procent achter, 3 procentpunt meer dan een jaar eerder. Het verschil tussen man en vrouw in politieke macht nam af (van 32 naar 41 procent gelijkheid, onder meer door relatief veel vrouwen in het kabinet). Maar de economische kloof tussen man en vrouw werd vorig jaar alleen maar groter: 71 procent gedicht, in plaats van 76 procent een jaar eerder.

Arbeidsparticipatie

Het is tijd voor dwingende maatregelen, want in dit tempo blijft de kloof groot. De arbeidsparticipatie van vrouwen nam wel toe, naar 74 procent; driekwart van de vrouwen heeft een parttimebaan, tegen een kwart van de mannen. Maar volgens onderzoeker Volberda verdienen vrouwen voor gelijkwaardige functies nog steeds aanzienlijk (33 procent) minder. Bovendien blijft het aantal vrouwen in leidinggevende functies met 29 procent nog steeds laag. Dat bleek onlangs ook al uit andere onderzoeken, waardoor de discussie over het invoeren van een verplichtend vrouwenquotum weer op de politieke agenda is gekomen. Nu

geldt nog een 'wettelijk streefcijfer' van minimaal 30 procent vrouwen in de top, waar bedrijven in 2016 aan moeten voldoen.

Volberda vindt dat zo'n quotum ingevoerd moet worden, naast andere voorzieningen voor ouders om werk en gezin te combineren. In Scandinavische landen zijn die heel gewoon. 'Economische participatie van vrouwen biedt kans op vooruitgang. Er wordt in Nederland al lang gediscussieerd over een quotum. Nu de economie herstellende is, moet dat er ook komen. Het is tijd voor dwingende maatregelen, want in dit tempo blijft de kloof groot.'

Overigens zijn mannen en vrouwen in geen enkel land gelijk. IJsland is het verst: wat betreft economische participatie scoren vrouwen 82 procent; toegang tot onderwijs 100 procent; tot zorg 97, en politieke macht 66 procent.

Toelichting op het artikel

In paragraaf 5 'De arbeidsmarkt' staat een kopje 'Arbeidsmarkt in ontwikkeling'. Zelf vind ik dit artikel hier dan ook bij passen. De grootste heisa gaat altijd over het man-vrouw conflict op de werkvloer. Mannen zijn, zelfs in deze vooruitstrevende wereld, nog steeds leiders in het werkveld. Niet alle banen en opleidingen zijn toegankelijk voor vrouwen, of hebben ze het liever niet. Het is begrijpelijk dat dit vroeger zo was, en dit nu iets is geworden waar lastig afstand van kan genomen worden. Het gaat wel steeds beter, zoals in het artikel is te lezen wordt de kloof steeds kleiner en hebben vrouwen steeds meer mogelijkheden om zich te ontwikkelen in een vakgebied wat zij interessant vinden. Maar dit betekent niet dat we al klaar zijn, want we zijn er nog lang niet. In vele gevallen is een vrouw niet de aangewezen persoon om hogerop te komen, in ieder geval niet aan de top. Maar ook in het nadeel van mannen gebeurt dit. Mannen worden bijvoorbeeld minder snel aangenomen als assistent, secretaire, verzorger et cetera omdat dit nog steeds wordt gezien als 'vrouwenwerk'. Gelukkig in Nederland op dat gebied veel mogelijk en zijn we daar ook mee bezig. Nederland is heel open-minded en daar staan we ook bekend om, en de overheid en de bevolking in het algemeen is hier ook trots op. En ook al is het nog niet perfect op alle gebieden, we komen er wel.

§6 'Verzorgingsstaat onder druk'

De verzorgingsstaat is dood, leve de participatiesamenleving

De Volkskrant 18 september 2013 Raoul du Pré

Het kabinet Rutte II vraagt het land om tijd, geduld en hulp. Tijd, om te werken aan het herstel van de economie. Geduld, omdat de resultaten maar mondjesmaat en langzaam merkbaar worden. En hulp, van de oppositie, belangenverenigingen en van gewone Nederlanders, die meer zelf moeten betalen en meer zelf moeten doen. De boodschap van Prinsjesdag 2013 bevat veel slecht nieuws, met een streepje licht aan het eind van de tunnel. 'Volgend jaar staan we er beter voor dan nu', belooft premier Rutte voorzichtig. Maar aan een jaar van zeer matige groei, dalende koopkracht en oplopende werkloosheid ontkomt Nederland niet. Oppositiepartijen, van links tot rechts, reageren sceptisch en menen dat de bezuinigingsambitie van het kabinet allerminst bijdraagt aan het herstel.

Rutte en minister Dijsselbloem spanden zich dinsdag onvermoeibaar in om de drie pijlers van hun verhaal van het afgelopen jaar nog eens in de schijnwerpers te zetten. Eén: het gaat beroerd. Twee: er wordt aan gewerkt. Drie: het geld van de overheid is op; we vragen van iedereen meer eigen bijdragen, in geld of in daden.

In Rutte I, met CDA en PVV, sprak Rutte nog over de 'geluksmachine' die uit ging. Nu, met de PvdA aan boord, introduceert hij de 'participatiesamenleving', die in de plaats komt van de verzorgingsstaat. 'Van iedereen die dat kan, wordt gevraagd verantwoordelijkheid te nemen voor zijn of haar eigen leven en omgeving', sprak koning Willem-Alexander in de Troonrede.

Dijsselbloem stelt vast dat Nederland inmiddels zes jaren van groei heeft gemist. 'We zijn terug op het niveau van 2007. De fase van langzaam herstel vergt veel van mensen. Er zijn geen snelle, pijnloze oplossingen.'

De schatkistbewaarder manifesteert zich nadrukkelijk als puinruimer: 'Tot 2008 hebben we onze welvaart snel opgebouwd. Daarbij hebben we risico's genomen die nu hun tol eisen. Nu spannen we ons in voor duurzaam herstel, een stabiele toekomst met groei, maar zonder luchtbel.'

In navolging van Rutte reageert Dijsselbloem op de vele critici die al maanden vragen om gas terug te nemen bij het verminderen van het begrotingstekort en de staatsschuld. Het kabinet toont zich hierin zeer vastbesloten. 'Ook in 2014 geven we nog elke dag 55 miljoen euro meer

uit dan er binnenkomt', zei Dijsselbloem. 'En we betalen 11 miljard euro rente per jaar. Dat is meer dan we uitgeven aan het basisonderwijs.' En dat is, op termijn, 'niet vol te houden'.

De oppositiepartijen grijpen de gelegenheid aan hun afkeer van het kabinetsbeleid te uiten. De middenpartijen D66 en CDA onderscheiden zich in hun toon nauwelijks van de vleugelpartijen PVV en SP - die spreken van 'dramatisch en rampzalig beleid' (SP-leider Roemer) en een kabinet dat 'totaal de weg kwijt is' (PVV-leider Wilders). Ook CDA-leider Buma noemt het beleid 'moordend'. D66-leider Pechtold neemt fel afstand van 'de zoveelste slechte cijfers van dit kabinet'.

Met name D66 en CDA zijn in het komende parlementaire jaar nodig om het kabinet door een cruciale fase heen te slepen: de meeste plannen uit het regeerakkoord moeten nu snel worden omgezet in wetten en regels. Alle pogingen om het op structurele basis op een akkoord met de oppositie te gooien, liepen tot nu toe vast.

Toch is premier Rutte onverminderd optimistisch. 'Wij lopen niet spaak', zei hij dinsdag, gevraagd naar zijn minderheidspositie in de Eerste Kamer. Hij deed een beroep op de oppositiepartijen, die zich volgens hem moeten realiseren dat verkiezingsuitslagen in Nederland tegenwoordig zo ingewikkeld zijn dat er nog wel meer minderheidskabinetten zullen volgen. 'We kunnen daar eindeloos over prakkiseren, maar het is een feit. Dat stelt andere eisen aan de oppositie. Ik waardeer het zeer dat de oppositiepartijen bereid zijn te helpen.'

Toelichting op het artikel

Verzorgingsstaat onder druk, of beter gezegd: verzorgingsstaat wordt participatiesamenleving. In dit artikel is duidelijk dat Nederland te hard van stapel is gelopen met alle uitkeringen en investeringen. Wat nu resulteert in een lege portemonnee en een teleurgestelde bevolking. Natuurlijk heeft de crisis hier in meegespeeld, en daar hebben we ook alle begrip voor, maar hoe de regering nu met hangende pootjes terug komt is een beetje zwak. Ze hebben er een potje van gemaakt, maar we moeten met z'n allen er aan werken dat het weer goed komt. Elkaar helpen en in godsnaam niet te veel van hen verwachten want ze hebben het al zo zwaar. Een mooie speech moet ik zeggen, het motiveert wel en je krijgt ook het gevoel dat je trots bent op dit land. Maar ja, voor die glatte praatjes hebben ze dan ook geleerd. Natuurlijk moeten we met z'n allen nu de schouders er onder zetten en zorgen dat we alles weer op de rit krijgen. Natuurlijk is het niet alleen de schuld van de regering. Natuurlijk wil iedereen hier weer goed uit komen. Maar door de verantwoordelijkheid bij ons burgers neer te leggen is niet helemaal eerlijk in mijn ogen. Bezuinigen en meer belasting betalen, daar hoor je iedereen over klagen. Het is niet leuk en het is zwaar, maar het is allemaal voor een groter doel. Uiteindelijk komen we hier uit en wordt het beter, het kost alleen tijd en moeite. Het is allemaal niet makkelijk, maar veel handen maken licht werk.

Conclusie

Ik dacht aan het begin van deze Praktische Opdracht dat ik dit wel even in 2 uurtjes klaar zou hebben. Uiteindelijk vind ik het heel interessant om al die krantenartikelen te lezen en heb ik er 2 dagen over gedaan. Misschien heb ik in de toelichtingen iets te veel mijn mening laten doorschijnen maar zo vat ik de tekst uit het tekstboek op en ik heb geprobeerd om een krantenartikel daar bij te vinden die bij dat gevoel aansluit.

Ik ben tevreden over de selectie die ik heb gekozen, ik heb immers ongeveer 40 artikelen gelezen. Samen met mijn vriendin heb ik zo veel mogelijk artikelen opgezocht en aan elkaar voorgelezen. Hierdoor hebben we goed over het onderwerp kunnen praten en hebben er 'lekkere' discussies plaatsgevonden.

Het is me nu allemaal wel veel duidelijker en ik ben blij dat we dit PO hebben mogen maken, want ik vind het toch wel heel interessant. En dan ben ik het misschien niet met alles eens wat de overheid doet, ze doen het toch maar even. Iedereen denkt dat hij/zij het beter kan. Daarom heeft de regering van nu ook voor zo'n functie geleerd. Maar ik denk dat het helemaal niet zo makkelijk is dan wat de meeste mensen denken. Ik heb er in ieder geval begrip voor.

